

гладътъ не е билъ въ състояние да подчини Ботйова да работи за пари. „Кремуций Кордъ“ е една драматична алюзия за руския деспотизмъ и неговитѣ безцѣнни жертви. Н. Костомаровъ, авторъ на тая драма, привидно е отнесълъ събитието въ старата римска империя, като избралъ дѣйствующи лица изъ римската история, които вършатъ обаче аналогични нѣща на оние, вършени отъ рускитѣ автократи. Тази пиеса е била нѣщо като мехлемъ за изранената душа на Ботйова. Въ нея се разправя за Гракхитѣ — Брутъ и Касий. Гракхитѣ се опитаха да спасятъ републиката отъ тиранинътъ Цезарь, когото и убиха. Тѣ сж служили на една велика идея. Дали сж примѣръ за великъ характеръ и голѣмъ идеализмъ. Службата на общественния интересъ противъ деспотическата властъ е характеристиката черта въ дѣятелността на двамата братя. Слѣдователно, тѣ сж едно знаме. Ако войводата Свѣтолидъ въ Войниковата драмалогия заслужава ентузиазмътъ на Ботйова, прѣсъздаванъ по една необходимостъ отъ поета, нима два велики характера, като Гракхитѣ, двама велики републиканци, убийци на тирани, възвеличени въ „Аналитѣ“, не заслужаватъ да се посочатъ на новия свѣтъ, като образецъ за самопожертвование? Но че руската цензура осакатила произведението на Костомарова, че тя зачеркнала въ него най-силнитѣ мѣста, които издаватъ боята на драмата — нищо: българскиятъ поетъ ще влѣзе въ ролята си; той ще попълни зѣящитѣ мѣста и ще създаде едно прѣработено произведение, достойно за своя авторъ и за своя прѣводачъ.

Ние желаемъ да дадемъ на читателитѣ си възможность вторъ пжтъ да изпитатъ удоволствие отъ Ботйовото оригинално прѣводачество. Второто дѣйствие на драмата започва съ единъ разговоръ между императорътъ Тиверий и неговиятъ съвѣтникъ Сеянъ за историкътъ Кремуций Кордъ. Тоя билъ набѣденъ